

Ministerstwo Kultury
i Dziedzictwa Narodowego

„Moi mili”

zadanie zrealizowane przez
Fundację Tworzenia i Promowania Sztuki – ależ Gustawie!
dofinansowane ze środków
Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego
w ramach programu Funduszu Promocji Kultury

Patronat medialny:
„Gazeta Miła”

Anna Łowkiel
Łódź 2024

TYTUŁ PROJEKTU: „Moi mili”

GLÓWNY CEL PROJEKTU:

„Moi mili” to wielopokoleniowy projekt kulturalny o wysokiej wartości edukacyjnej i artystycznej, umożliwiający mieszkańcom gminy Miłki bezpłatne uczestnictwo i integrację przedstawicieli różnych grup społecznych i wiekowych w twórczych działaniach. Przeprowadzone działania edukacyjno - animacyjne, nie tylko stymulowały kreatywność, ale także poprzez twórcze zaangażowanie wszystkich uczestników, jak również osób "przypadkowych", tzn. włączanych w działania obserwatorów – przyczyniały się do wzmocnienia integracji społecznej i międzypokoleniowej. Wszystkie realizowane w ramach projektu aktywności służyły rozwojowi kapitału społecznego, w tym kompetencji kulturalnych, zgodnie z myślą listu intencyjnego ministrów KiDN oraz EN z marca 2008 r., określającą edukację kulturalną jako: „przede wszystkim kształtowanie i ciągle podnoszenie kompetencji kulturalnych społeczeństwa (...) przygotowanie odbiorców, w tym szczególnie dzieci i młodzieży do aktywnego i świadomego uczestnictwa w przestrzeni sztuki”.

ZREALIZOWANE DZIAŁANIA PROJEKTU:

Zadanie „Moi mili” rozpoczęło się zgodnie z harmonogramem dnia 1 maja 2024r.

I. Działania przygotowawcze:

1. Zebranie zespołu projektowego, zapoznanie z projektem, podział obowiązków:

W dniu 1 maja 2024 r. zebrał się zespół projektowy, wszystkich uczestników zapoznano z założeniami projektu. Rozdzielono obowiązki. Przygotowane zostały umowy ze współpracownikami, drafty umów o współpracę. Na tym etapie działań projektowych zaprojektowane zostały naklejki i plakaty zawierające informację o źródle dofinansowania MKiDN, które będą umieszczone na stworzonych w ramach projektu Parkatonikach.

2. Nawiązanie współpracy z partnerami projektu:

W miesiącu czerwcu zostały przygotowane i podpisane umowy z partnerami projektu: Ośrodkiem Kultury w Miłkach, szkołami podstawowymi na terenie gminy Miłki i Stowarzyszeniem Uniwersytet III Wieku i Patronem Medialnym „Gazetą Miła”. Zgodnie z umową partnerzy zobowiązali się do współdziałania w zakresie działań promocyjnych, polegających w szczególności na umieszczenia informacji zdjęć dokumentujących projekt na swojej stronie internetowej, opatrzonej logotypem Fundacji – ależ Gustawie! i MKiDN wraz z notką: „Dofinansowano ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego pochodzących

z Funduszu Promocji Kultury”, oraz – w przypadku Ośrodka Kultury w Miłkach - zapewnienia przestrzeni niezbędnej do realizacji zadania oraz wsparcia w procesie rekrutacji uczestników i uzyskaniu pozwoleń do publicznej prezentacji Parkatoników. W porozumieniu z partnerami stworzony został szczegółowy harmonogram działań edukacyjno-animacyjnych.

3. Przygotowanie warsztatów edukacyjno- animacyjnych:

Osoby prowadzące warsztaty: Iwona Burzyńska, Sława Tarkowska, Anna Łowkiel i Rafał Sawuła przygotowali scenariusze zajęć. Zakupione zostały także materiały niezbędne do realizacji zadania, tu m.in. materiały papiernicze, techniczne...

4. Działania promocyjne:

Jeszcze w czerwcu została nawiązana współpraca z patronem medialnym projektu – miesięcznikiem regionalnym „Gazetą Miła”. Na łamach miesięcznika pojawiły się informacje i fotografie dokumentujące przebieg zadania, ponadto umieszczono informacje o źródle dofinansowania oraz wywiad z koordynatorką i prowadzącą warsztaty Anną Łowkiel.

W ramach działań promocyjnych informacje o projekcie opatrzone logotypem MKiDN i notatką na temat źródła dofinansowania projektu zostały umieszczone m.in. na portalach internetowych i społecznościowych Fundacji – ależ Gustawie! e-teatr.pl, Ośrodka Kultury w Miłkach, TVP Olsztyn.

https://www.telewizjaolsztyn.pl/artukul/23464.teatralne-wyzwania?fbclid=IwY2xjawGI7vFleHRuA2FlbQlXMQABHd1NCZ-eVOgMQgqsT2o6SOgucxHPXTA75C3f7fFJ4Tj1kkTFTidy-fXF3A_aem_ERRrYghNimzvnVWlIdFWgQ

<https://alezgustawie.pl/gustaw/moi-mili/>

<https://alezgustawie.pl/gustaw/edukacja-kulturalna-w-milkach/>

<https://www.facebook.com/okmilki>

<https://www.facebook.com/profile.php?id=100090769038271> (Gmina Miłki)

<https://www.facebook.com/alezGustawie>

<https://e-teatr.pl/milki-lokalne-historie-jako-miniaturowe-spektakle-49982>

Elementem reklamy zewnętrznej był plakat z informacjami o projekcie, logotypem MKiDN i notką na temat źródła dofinansowania projektu, umieszczony na gminnych tablicach ogłoszeń w miejscowościach: Miłki, Rydzewo, Marcinowa Wola, Staświny.

Ponadto na stronie internetowej Fundacji został umieszczony plakat informacyjny zgodnie z § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 maja 2021 r. w sprawie określenia działań informacyjnych podejmowanych przez podmioty realizujące zadania finansowane lub dofinansowane z budżetu państwa lub z państwowych funduszy celowych wraz z informacją zgodnie z § 7 powyższego rozporządzenia. Plakat w formie papierowej został również umieszczony na drzwiach wejściowych Ośrodka Kultury w Miłkach

5. Rekrutacja uczestników:

Za rekrutację uczestników: dzieci, młodzieży i seniorów, zgodnie z umową, odpowiadał partner projektu – Ośrodek Kultury w Miłkach. Działania edukacyjne i animacyjne przeznaczone były dla dzieci i młodzieży szkolnej w wieku od 7 do 18 lat, zamieszkujących gminę Miłki. Do współpracy zostało również zaproszonych 16 seniorów z terenu gminy Miłki, którzy spotkali się z dziećmi i młodzieżą podczas rozmów i wywiadów. Ośrodek Kultury w Miłkach przyjął na siebie obowiązek zrekrutowania uczestników. Podczas spotkania organizacyjnego koordynatorka poinformowała rodziców oraz opiekunów uczestników o szczegółach projektu, zebrała karty zgłoszenia wraz ze zgodami na publikację wizerunku, informacją na temat przetwarzania danych osobowych. Udział w projekcie dla wszystkich uczestników był bezpłatny. W projekcie wzięło udział 32 uczestników dzieci i młodzieży i 16 seniorów.

II. Działania warsztatowe

1. Warsztaty edukacyjno-animacyjne

Od 24 czerwca 2024 roku do 18 lipca 2024 r. prowadzone były działania warsztatowe.

W pierwszym tygodniu odbyło się spotkanie organizacyjne, zajęcia aktywizujące i integrujące uczestników warsztatów z wykorzystaniem następujących technik: drama, improwizacja teatralna, burza mózgów, storytelling.

Każde warsztaty zaczynały się wspólnymi zajęciami dla obydwu grup, obejmowały działania służące poznaniu się, integracji, oswojeniem się z wystąpieniami publicznymi. Podczas tej części zajęć również był tworzony wspólnie z uczestnikami plan pracy na dany dzień.

Pierwszego dnia warsztatów zapoznaliśmy uczestników z koncepcją projektu, przedstawiliśmy poszczególne działania i harmonogram oraz opowiedzieliśmy na czym polega teatr pudełkowy. Wspólnie z uczestnikami opracowaliśmy zasady obowiązujące na zajęciach.

W zależności od etapu prac podczas warsztatów zostały przeprowadzone następujące działania:

- warsztaty przygotowujące uczestników do wywiadów z seniorami. Uczestnicy wspólnie z prowadzącymi opracowali pytania do wywiadów, mając na uwadze zasadniczy cel projektu. Z

dziećmi i młodzieżą rozmawialiśmy o zasadach zachowań wobec osób starszych (zgodnie z zasadami Montessori Senior) i o zasadach dobrego wywiadu.

- warsztaty zmierzające do powstania scenariuszy spektakli wykorzystujące elementy stroytellingu. Uczestnicy zapoznali się z zasadami tworzenia opowieści, budowania dramaturgii i wspólnie z prowadzącymi w kilku osobowych grupach stworzyli w oparciu o przeprowadzone wywiady z seniorami, mieszkańcami gminy Miłki 8 scenariuszy krótkich spektakli teatralnych.

- warsztaty teatralne obejmujące następujące zagadania:

Scenografia – jej rola w spektaklu teatralnym; tworzenie scenografii – projekty i wykonanie.

Oświetlenie – jego rola w spektaklu, tworzenie nastroju z wykorzystaniem oświetlenia, wybór odpowiedniego oświetlenia do stworzonych scenariuszy i montaż.

Formy lalkowe – konstrukcja i animacja. Wybór odpowiednich form lalkowych do stworzonych scenariuszy – projekty i wykonanie lalek.

Muzyka – rola muzyki w spektaklu teatralnym, dobór muzyki do stworzonych scenariuszy.

Aktorstwo – wyrażanie emocji za pomocą teatru formy. Odtwarzanie ról, radzenie sobie z treścią, nawiązywanie kontaktu z widzami. Zasady występów plenerowych.

- warsztaty konstruktorskie podczas których uczestnicy zapoznali się z zasadami bezpieczeństwa i obsługi podstawowych narzędzi tj. piła, śrubokręt, wiertarka, młotek itp. Uczestnicy w 8 czteroosobowych grupach tworzyli pudełka teatralne uwzględniając specyfikę i tematykę stworzonych wcześniej scenariuszy i projektów scenografii, lalek i oświetlenia. Budowanie scenografii i form lalkowych.

- próby pokazów. Uczestnicy mieli za zadanie rozdzielić między siebie animację poszczególnych postaci, czuwać nad włączeniem i wyłączeniem muzyki i oświetlenia we właściwym momencie, przedyskutowania potencjalnych niepowodzeń pokazów. Podczas prób uczestnicy prezentowali swoje teatralne skrzynki prowadzącym zajęcia i pozostałym uczestnikom zajęć. Następnie wspólnie omawialiśmy obejrzone pokazy, dzieliliśmy się uwagami i spostrzeżeniami.

Wg relacji prowadzących zajęcia: „*Starsi uczestnicy zostali naturalnymi liderami w grupach, gdzie były młodsze dzieci. Jednak było to przywództwo bardziej rozumiane jako wsparcie. Z ogromną przyjemnością patrzyłam na tworzące się relacje między zróżnicowanymi wiekowo dziećmi. Jediną grupą, która od początku robiła najmniejsze postępy i nie wykazywała zaangażowania w zajęcia była grupa, w której znajdowały się wyłącznie starsze (15+) uczestniczki. Dopiero „rozbięcie” grupy, namówienie starszych uczestniczek do stworzenia mniejszych grup lub przydzielenie im „poważnych” zadań w grupie młodszych dzieci sprawiły, że prace zaczęły im sprawiać przyjemność.*

Przez pierwsze 2 tygodnie uczestnicy zajmowali się przede wszystkim zbieraniem i opracowywaniem informacji, tworzeniem scenariuszy, budowaniem skrzynek teatralnych wraz z wyposażeniem, rozwijając kreatywność, ale także kompetencje interpersonalne: umiejętność współpracy w grupie, skuteczną komunikację (dykcja, uważność, szacunek, aktywne słuchanie, itp.), budowanie relacji, praca nad emocjami (zwłaszcza w trakcie pierwszych wywiadów). Uczestnicy poznali także różnorodne techniki animacji i próbowali sztuki nawiązywania relacji z widzami z wykorzystaniem środków teatralnych.

Pokazy Parkatoników z założenia zaliczaliśmy do osobnych działań projektowych, jednak jak się okazało miały one także elementy warsztatowe. Przed pokazami przeprowadzaliśmy rozmowy i rozgrzewki, które miały ośmielić uczestników, nadać im pewności, wykorzystać zdobyte umiejętności i poradzić sobie z treścią i obawami. Po pokazach wspólnie omawialiśmy wydarzenia, wyciągaliśmy wnioski.

- Wywiady z seniorami były prowadzone w 2 lub 3 grupach jednocześnie składających się z 2 – 5 osób każda. Wywiady były prowadzone symultanicznie. Uczestnicy warsztatów wspólnie z opiekunami udawali się do, wcześniej zrekrutowanych przez OK w Miłkach seniorów. Każdy wywiad trwał ok. 2 h. W czasie, kiedy dane grupy były na wywiadach pozostali uczestnicy brali udział w działaniach warsztatowych, które odbywały się w ośrodku kultury lub bibliotece.

Uczestnicy przeprowadzili łącznie 16 wywiadów, na podstawie których stworzyli 8 miniatur teatralnych i 8 różnych Parkatoników. Odbyło się ok. łącznie 15 pokazów w następujących lokalizacjach: 2 pokazy na plaży w Rydzewie, 1 pokaz podczas imprezy plenerowej: Bój na Św. Górze w Staświnach, 7 pokazów na placu pod sklepem spożywczym w Miłkach, 6 w mieszkaniach seniorów.

Z ogromnym zaangażowaniem opracowano pytania do wywiadów, które jak się okazało pomogły przełamywać pierwsze lody, a nawet inicjować rozmowy z odwiedzanymi starszymi mieszkańcami Gminy Miłki: *„Uczestnicy na początku z niepewnością podchodzili do rozmów z seniorami [...] nie zadawali pytań, onieśmieleni wysłuchiwali opowieści. Jednak w miarę upływu czasu nabierali odwagi i zadawali własne pytania i z ciekawością wysłuchiwali odpowiedzi” [prowadzący zajęcia za kartą obserwacji].* Przy okazji omówione zostały zasady skutecznej komunikacji, w tym dobrej dykcji, uważnego słuchania, nieoceniania, itp. Jak się okazało, spotkania z seniorami niosły ze sobą wiele emocji...z relacji opiekuna grupy po pierwszym dniu wywiadów: *„Jedną z uczestniczek wywiadów była nieśmiała dziewczynka. Okazało się jednak, że wywiady były dla niej bardzo ciekawym doświadczeniem. Zgłaszała się do wszystkich wywiadów. Przełamywała swoje obawy i podczas wywiadów zadawała jedno, przygotowane wcześniej*

pytanie. Po skończonej pracy mama w/w uczestniczki poinformowała nas, że jest ona tak zachwycona nowym zajęciem, że prosi, żeby zapisać ją na każde kolejne spotkanie z seniorami [...] Wszyscy uczestnicy biorący udział w wywiadach wyrazili chęć przeprowadzania kolejnych wywiadów”.

W sumie, w ciągu 4 dni przeprowadzono 16 wywiadów z seniorami, wśród których byli zarówno mężczyźni, jak i kobiety od 60 do 89 lat. Podczas spotkania organizacyjnego podjęliśmy decyzję, że zrezygnujemy z nagrywania rozmów z seniorami. Uznaliśmy, że obecnie telefony (z opcją dyktafonu) są nieodłącznym elementem życia dzieci i młodzieży; chcieliśmy, żeby uczestnicy mieli świadomość, że podczas rozmów muszą być skupieni, „wysilić się”, żeby zapamiętać jak najwięcej szczegółów. Takie działanie spowodowało również, że po wywiadach uczestnicy omawiali wywiad, dzielili się tym co kto zapamiętał, a podczas tworzenia scenariuszy odbywała się najprawdziwsza „burza mózgów”. Interesującym było również, że po wywiadach w trakcie przerw uczestnicy między sobą opowiadali jak przebiegały ich rozmowy, jak wyglądały domy i ogrody seniorów. Mając na uwadze prywatność osób, z którymi były przeprowadzane wywiady, w spotkaniu uczestniczyło tylko 2-3 dzieci i opiekun. Każdy wywiad trwał zwykle ok. 1,5 godz. Przed każdym wywiadem opiekun omawiał podstawowe zasady rozmów ze starszymi osobami (głośne i wyraźne mówienie, cierpliwe słuchanie, czekanie na odpowiedź). Uczestnicy otrzymali także krótkie informacje na temat osób, z którymi będą prowadzone wywiady. Po przeprowadzonym wywiadzie natomiast, prowadzący wywiad uczestnicy rozmawiali z opiekunem na temat odbytej rozmowy, dzielili się refleksjami oraz dokonywali wstępnego opracowania propozycji opowieści, które nadawałyby się do pokazu w Parkatonikach.

To właśnie na kanwie przeprowadzonych wywiadów i refleksji płynących z tych niezwykle interesujących spotkań, uczestnicy pod opieką prowadzących warsztaty, opracowali scenariusze i oprawę plastyczną 8 krótkich etiud teatralnych.

Uczestnicy przeprowadzili łącznie 16 wywiadów, na podstawie których stworzyli 8 miniatur teatralnych i 8 różnych Parkatoników.

Warsztaty trwały od 4 do 5h dziennie (w zależności od postępu prac). Zgodnie z harmonogramem zrealizowano ponad 72 godziny warsztatów edukacyjno-animacyjnych.

2. Pokazy Parkatoników

Odbyło się ok. łącznie 15 pokazów w następujących lokalizacjach: 2 pokazy na plaży w Rydzewie, 1 pokaz podczas imprezy plenerowej: Bój na Św. Górze w Staświnach, 4 pokazy na placu pod sklepem spożywczym w Miłkach, 8 w mieszkaniach seniorów.

Prezentacje przygotowanych wcześniej przez młodych uczestników miniatur teatralnych

odbywały się w dniach od 13 lipca do 18 lipca 2024 r. w ogólnodostępnej przestrzeni publicznej na terenie gminy Miłki. Można powiedzieć, że wybór lokalizacji był wspólny z mieszkańcami Gminy Miłki, opierał się bowiem na wcześniej przeprowadzonych rozmowach z partnerami projektu, sugestiami dzieci, młodzieży i odwiedzanych przez nich seniorów.

Powstało 8 różnych skrzynek teatralnych, które zostały zaprezentowane widzom – głównie mieszkańcom Gminy Miłki, ale też mieszkańcom niemal całego regionu, którzy przybyli na wydarzenie: Bój na Św. Górze w Staświnach.

a) „Złośliwa sąsiadka” – etiuda inspirowana opowieścią byłego wieloletniego dyrektora Ośrodka Kultury w Miłkach, działacza społecznego i politycznego w regionie. Historia przedstawiająca trudne relacje w wielorodzinnym domu, do którego w czasach powojennych byli dokwaterowywani lokatorzy. Życie w tym domu przebiegało bezkonfliktowo, do czasu, kiedy wprowadziła się do niego pewna kobieta, która nie mogła znaleźć porozumienia z lokatorami i wielokrotnie dosypywała im do prania piasek. Jej działania wielokrotnie doprowadzały do rozpraw sądowych. Uczestnicy stworzyli dwuaktową etiudę z kilkukrotnymi zmianami scenografii i niezwykle dynamiczną akcją.

b) „Fajerwerki” – etiuda ilustrująca dwie opowieści w powojennej rzeczywistości, kiedy w okolicy było dużo „niewypałów”. Uczestnicy z opowieści seniora wybrali wątki humorystyczne, kiedy specjalne oddziały na polu oznaczały pozostałości ładunków chorągiewkami a mały chłopiec (obecnie senior, który opowiadał tę historię) po ich odejściu je wyjmował. Sytuacja ta powtarzała się przez kilka dni. Drugą historią było odnalezienie niewypałów przez saperów i ich detonacja na plaży. Nasz bohater wraz z grupą kolegów odzyskali resztki prochu i skonstruowali fajerwerki.

c) „Duchy” – etiuda złożona z opowieści dwóch różnych respondentów dotyczące dziecięcych zabaw, kradzieży grochu z pola. Gospodarze chcąc „odstraszyć” nieproszonych gości, dać im nauczkę przebierał się za ducha, z czego wynikało wiele dowcipnych sytuacji.

d) „Bociany” – roboczo nazwana „wojna o bociana”. W rejonie mazur, gdzie prowadziliśmy wywiady bociany są niemal stałym elementem krajobrazu i życia mieszkańców. Jedna z senierek opowiedziała historię ze swojego dzieciństwa, kiedy bocian przylatywał na podwórko, na którym mieszkała nasza bohaterka, a ona go karmiła. Pewnego dnia mały syn sąsiada zaczął kusić bociana świeżo złowionymi rybami. W tej historii uczestniczki dodały do opowieści własny bieg zdarzeń. W finale dziewczynka i chłopiec dorastali a bocian „przynosił” im dziecko.

e) „Love story” – romantyczna historia miłosna z życia jednej z respondentek. Seniorka opowiedziała o swojej wielkiej miłości z czasów młodości, jednak, on wyjechał z Mazur, po latach poznał swoją żonę, nasza bohaterka również poznała swojego przyszłego męża. Życie potoczyło się tak, że w dojrzałym wieku nie mieli już swoich dotychczasowych partnerów i po 50 latach (!) z jej inicjatywy spotkali się ponownie. Obecnie tworzą piękną parę i wspólnie jeżdżą po Mazurach na żółtym motorze.

f) „Wymiana handlowa” etiuda inspirowana opowieściami seniorów dotyczących wszelkiego rodzaju wymiany bezgotówkowej w dawnych czasach. Za 2 jajka można było przepłynąć łodzią do miasta (Giżycka), za wełnę kupowano ryby, za pierze – mięso. Uczestniczki stworzyły etiudę wykorzystując ludową muzykę z regionu Mazur.

g) „Zima” – etiuda łącząca w sobie kilka opowieści seniorów dotyczących tej wyjątkowo kiedyś surowej porze roku. Znalazły się tam opowieści o zjeżdżaniu z góry na tekturowych tornistrach. Uczestników niezwykle poruszyły opowieści seniorów na temat tego co otrzymywali na święta jako świąteczne prezenty: kostka czekolady, wstążka, ćwiartka pomarańczy – i właśnie ten owoc uczestniczki wybrały jako główny motyw etiudy i stworzyły metaforyczną i poetycką etiudę.

h) „Podróżniczka” – podczas wywiadów usłyszeli historię, która niezwykle ich poruszyła, opowiadali ją sobie wzajemnie, nie zdziwił nas więc oczywisty wybór tej opowieści. Seniorka opowiadała, kiedy jako młoda mężatka wybrała się z dwójką swoich dzieci w podróż do swoich teściów. Podróż pociągiem była wówczas prawdziwą wyprawą. Na jednej ze stacji przesiadkowych po raz pierwszy w życiu zobaczyła osobę czarnoskórą. I z ogromną ciekawością chodziła za nim i marzyła, żeby w pociągu, na który czekali siedzieć obok intrygującego pasażera. Jej marzenie się spełniło.

Łącznie w ciągu 16 pokazów wszystkie etiudy odegrano ok. 450 razy.

A. Premiera.

Pokazy były bardzo ważnym wydarzeniem dla uczestników. Premiera została wyznaczona na 14 lipca 2024 r. podczas corocznie organizowanej przez Ośrodek Kultury w Miłkach imprezie plenerowej „Bój na Świętej Górze” w Staświnach. W dniu premiery dało się wyczuć wyraźne napięcie, treść... *„Nie mówiliśmy dzieciom, jak mają się ubrać. Chcieliśmy, żeby same zdecydowały, nie chcieliśmy im nic narzucać, obciążać ich jeszcze decyzją „w co się ubrać”, chcieliśmy, żeby czuły się swobodnie. Jakie było nasze zaskoczenie, kiedy zobaczyliśmy dzieciaki, które, niemal wszystkie, ubrały się „ładnie”. Swoim ubiorem podkreśliły wyjątkowość tego dnia.”*

Impreza, podczas której odbywała się premiera Parkatoników to duże coroczne wydarzenie w regionie w formie pikniku, na którym są zorganizowane różnorodne stoiska z regionalnym jedzeniem, tematycznymi działaniami warsztatowymi, odbywają się pokazy walk rycerskich... Mimo wielości atrakcji pokazy dzieci cieszyły się ogromnym powodzeniem. Od ustawienia Parkatoników, przygotowania siedzisk dla widzów, od godz. 17 do 18:30 nieprzerwanie odbywały się pokazy 8 Parkatoników jednocześnie. Oczywiście pierwszymi widzami byli najbliżsi uczestników, którzy mówili, że z opowieści swoich dzieci nie potrafili sobie wyobrazić, jak ostatecznie będą wyglądały i na czym będą polegały ich występy. Niestety, ze względów organizacyjnych i technicznych nie wszyscy chętni mogli obejrzeć pokazy dzieci. Po pokazach prowadzący rozmawiali z uczestnikami, którzy dzielili się swoimi emocjami i spostrzeżeniami. Podkreślali, że nie przypuszczali, że będzie to tak „ciężka praca”, byli dumne z siebie, że udało im się zaradzić kryzysowym sytuacjom kiedy coś „poszło nie tak” (nagle przestała grać muzyka, spadły lalki...), chwaliły się między sobą kto ile razy zagrał, a co najważniejsze były szczęśliwe, bo widzowie chwalili ich pracę, rozmawiali z nimi o genezie ich etiud. Dzień premiery był dla wszystkich wyjątkowym wydarzeniem.

Z obserwacji prowadzących i relacji uczestników szacujemy, że w pokazach uczestniczyło łącznie ok. 70 osób.

B. Pokazy w przestrzeni publicznej.

Odkonduło się łącznie 6 pokazów w ogólnodostępnej przestrzeni: 4 na placu pod sklepem spożywczym w Miłkach, 2 na plaży gminnej w Rydzewie. Pokazy odkonduły się w dniach: 15,16,17,18 lipca 2024 r., od godz. 10 do 13. Prezentacje odkonduwały się symultanicznie z pokazami u seniorów – 5/6 Parkatoników było prezentowanych pod sklepem lub na plaży a w tym samym czasie 2/3 z nich były prezentowane u seniorów na terenie gminy.

Pokazy te wymagały od uczestników dodatkowych umiejętności – musieli zachęcić i wytłumaczyć odkondującym sklep lub plażę na czym polega wydarzenie. Na początku dzieci niechętnie „zagadywały” przechodniów, jednak prowadzący przygotowali się na tę okoliczność i dali dzieciom do dyspozycji mały megafon. Rekwizyt ten okazał się na tyle atrakcyjny dla uczestników, że skutecznie zachęcił ich do promowania pokazów. W kolejnych dniach nawoływały do pokazów z wykorzystaniem megafonu już podczas drogi z ośrodka kultury pod sklep. Podczas pokazów prowadzący zaobserwowali, że między uczestnikami pojawiła się rywalizacja, prześcigali się kto z nich zrealizuje więcej pokazów, skuteczniej zachęci do obejrzenia swojego Parkatonika. „*Prawdziwym bohaterem dnia, we własnym pocuciu, jak i całej grupy, okazali się chłopcy, którzy namówili do obejrzenia swojego pokazu policjanta.*” Występy pod sklepem były też dla uczestników zderzeniem się z tzw. „dorosłym życiem”. Zapraszając przechodniów bardzo często spotykali się z odmową obejrzenia mini spektaklu argumentowaną

brakiem czasu czy pośpiechem. Takie reakcje wpłynęły na „morale” grupy. Prowadzący zauważyli, że dzieci zniechęcają się i tracą imperatyw do działania. Zorganizowano przerwę w pokazach podczas której wspólnie omówiono sytuację, próbowano dociekać przyczyn a co najważniejsze wspólnie szukano sposobów zaradzenia tej sytuacji i nowych motywacji.

Doskonałym motywatorem okazywały się sukcesy poszczególnych pokazów. O ile słowne pochwały wywoływały uśmiech i poczucie dumy to nagrodą, która powodowała początkowe zdumienie a później ogromną radość była „zapłata” w postaci lodów lub słodczy.

Dzieci czuły się dość swobodnie, ponieważ w pokazach głównie uczestniczyli widzowie, których dzieci znały osobiście lub „z widzenia”. Ciekawym doświadczeniem były pokazy dla zupełnie obcych uczestnikom widzów. Miłki leżą na drogowym szlaku Wielkich Jezior Mazurskich i w związku z tym pod sklepem pojawiali się turyści. Ta grupa odbiorców bardzo chętnie brała udział w pokazach, ale także interesowała się całym procesem powstania spektakli, genezą przedstawianych opowieści i planami związanymi z kolejnymi występami. Dzieci bardzo chętnie opowiadały o tym co udało im się stworzyć, z kim rozmawiały, z czego wykonały lalki i scenografię, za każdym razem słysząc w odpowiedzi słowa uznania i pochwały.

C. Pokazy u seniorów.

Wszystkie pokazy zostały wcześniej umówione z seniorami, którzy wzięli udział w wywiadach. Wspólnie z dziećmi prowadzący ustalili, że do jednego seniora pojadą osoby, które były u danej osoby na wywiadzie, osoby, które zaadoptowały opowieść respondenta i chcąc uatrakcyjnić wizytę dodatkowe jedna lub dwie dodatkowe opowieści. Ze względu na realizację zadania w okresie urlopowym w pokazach wzięło udział 8 seniorów.

Pokazy odbywały się w domach lub przydomowych ogrodach. Wszyscy seniorzy (podobnie jak podczas wywiadów) przygotowali się do odwiedzin dzieci. Na uczestników czekały jabłka, kompot, słodczy i lody. Dla wszystkich było to wyjątkowe wydarzenie. Seniorzy bardzo cieszyli się z wizyty gromady dzieci, wzruszali się historiami, które obejrzeli a potem długo jeszcze rozmawiali z dziećmi na tematy niekoniecznie związane z przedstawieniami. Dzieci czuły się wyjątkowo, czuły, że ktoś docenia ich pracę, że ktoś na nich czeka i jest ich ciekawy.

Można śmiało wysunąć wniosek, że zarówno wywiady, jak i spotkania podczas pokazów sprawiły, że dla dzieci nie będą to anonimowi starsi mieszkańcy gminy a znajome im osoby, które odwiedzili w ich domach, poznali ich historie.

III. Sporządzenie raportu ewaluacyjnego, rozliczenie finansowe i merytoryczne zadania.

Przez cały czas trwania warsztatów i pokazów prowadzący spotykali się po zajęciach, dzielili się spostrzeżeniami, omawiali rozwiązania sytuacji konfliktowych i strategię prowadzenia poszczególnych grup oraz prowadzili arkusze obserwacji. Podczas ostatniego spotkania z

uczestnikami odbyły się rozmowy podsumowujące wszystkie działania, odbyły się rozmowy, uczestnicy otrzymali dyplomy (Załącznik nr 4) oraz zostały przeprowadzone ankiety ewaluacyjne. Zadania projektowe monitorowane były na bieżąco. Poziom osiągniętych przez uczestników umiejętności badany był przez koordynatora merytorycznego i prowadzących zajęcia, poprzez systematyczne obserwacje w czasie warsztatów, wywiadów, analizę wytworów powstających na warsztatach. Z zakładanych na etapie tworzenia i składania wniosku narzędzi ewaluacyjnych, rekomendowanych przez Pracownię Badań i Innowacji Społecznych "Stocznia" w publikacji "Miniporadnik ewaluacji dla realizatorów projektów edukacji kulturalnej" wykorzystany został formularz/metryczka obserwacji (Załącznik nr 1), kupon ewaluacyjny (Załącznik nr 2), walizka i kosz (Załącznik nr 3).

KRÓTKA CHARAKTERYSTYKA UCZESTNIKÓW:

Uczestnikami projektu „Moi mili” byli mieszkańcy Gminy Miłki: dzieci i młodzież szkolna w wieku od 7 do 18 lat (uczestnicy warsztatów, aktorzy pokazów Parkatoników), seniorzy, czyli osoby w wieku emerytalnym/poprodukcyjnym/ 60 + oraz dorośli (osoby w wieku produkcyjnym/aktywne zawodowo).

Z badań ewaluacyjnych, wykorzystujących metryczkę obserwacji dla prowadzących zajęcia aktorów wynika, że w projekcie wzięło udział łącznie 32 dzieci i młodzieży szkolnej w wieku od 7 do 18 lat; 16 seniorów, ok 450 innych odbiorców bezpośrednich (widzów) oraz odbiorców pośrednich (obserwatorów, przechodniów): ok 150 osób. Bezpośrednimi odbiorcami projektu byli, obok uczestników, wszyscy widzowie Parkatoników i seniorzy biorący udział w wywiadach. W czasie pokazów Parkatoników byli wśród nich: rodzice, koleżanki i koledzy uczestników, urzędnicy, turyści.

Szacunkowa liczba zakładanych odbiorców bezpośrednich i pośrednich odbiorców działań projektowych przekroczyła liczbę założoną we wniosku. Pokazy Parkatoników cieszyły się ogromnym powodzeniem. Wpłynęły na to na pewno:

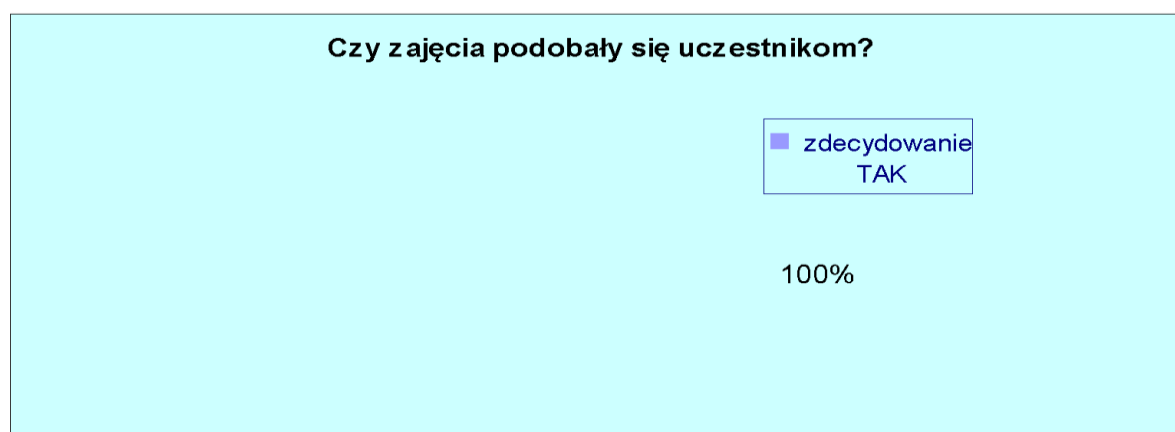
- zaangażowanie i widoczna radość dzieci i młodzieży - twórców Parkatoników, widoczna tak w czasie prac przygotowawczych, jak i w czasie pokazów,
- nieoczywista i intrygująca forma wydarzenia teatralnego,
- zaangażowanie partnera projektu, Ośrodka Kultury w Miłkach, w rekrutację, promocję i wsparcie logistyczne wydarzeń, oparte na oficjalnych i nieoficjalnych kanałach przekazu informacji, pełne życzliwości i świadomości potrzeby działań kulturalnych integrujących społecznie i międzypokoleniowo,
- ciekawość i życzliwość mieszkańców gminy, także ich potrzeba działań kulturalnych.

ODBIÓR ZAJĘĆ PRZEZ UCZESTNIKÓW:

Ocena stopnia zadowolenia uczestników dokonana została na podstawie informacji zebranych przez prowadzących zajęcia warsztatowe, zawarte w metryczce obserwacji. Pod uwagę brano następujące aspekty: czy zajęcia podobały się uczestnikom oraz czy uczestnicy byli aktywni, tzn. czy zabierali głos, zadawali pytania, angażowali się w zadania (co mogło wskazywać także na ich poziom zadowolenia). Do oceny wykorzystano 6-stopniową skalę ocen. Poszczególnym odpowiedziom przypisane zostały wartości numeryczne, od 6 do 1, dla których 6 oznaczało „zdecydowanie tak”, a 1 – „zdecydowanie nie”:

<u>ODBIÓR ZAJĘĆ PRZEZ UCZESTNIKÓW</u>	
	6 5 4 3 2 1
Czy zajęcia podobały się uczestnikom?	zdecydowanie tak zdecydowanie nie
Czy uczestnicy byli aktywni? (zabierali głos, zadawali pytania, angażowali się w zadania)	zdecydowanie tak zdecydowanie nie

Stopień zadowolenia oceniany był w odniesieniu do całej grupy, biorącej udział w zajęciach w danym dniu. Wykresy nr 2 i 3 przedstawiają ogólną ocenę zadowolenia, aktywności i zaangażowania uczestników:

Wykres nr 2. Czy zajęcia podobały się uczestnikom?

Wykres nr 3. Aktywność i zaangażowanie uczestników

Wnioski z obserwacji uczestników w trakcie warsztatów, wywiadów, pokazów są bardzo optymistyczne: odbiór zadań projektowych był pozytywny, uczestnicy zadowoleni, pełni radości i energii do pracy. Pojawiały się opinie, iż projekt jest wyjątkowy, że „to może być super”, „czegoś takiego to [uczestnicy – dopisek prowadzącej] w życiu nie widzieli i nie robili”.

Pewne obawy ze strony prowadzący budziły niektóre tematy poruszane przez seniorów w trakcie spotkania – głównie te związane z wojennymi wspomnieniami, czy nie są nazbyt drastyczne i jak mogą wpłynąć na młodych uczestników. Niepotrzebnie - dzieci często z wypiekami wysłuchiwały historii, a po skończonym wywiadzie dzieliły się refleksją, że to niesamowite, ciekawe, że myślały, iż „takie rzeczy to tylko na filmie się dzieją”. I wszystkie chciały następnego dnia po raz kolejny spotkać się z seniorami.

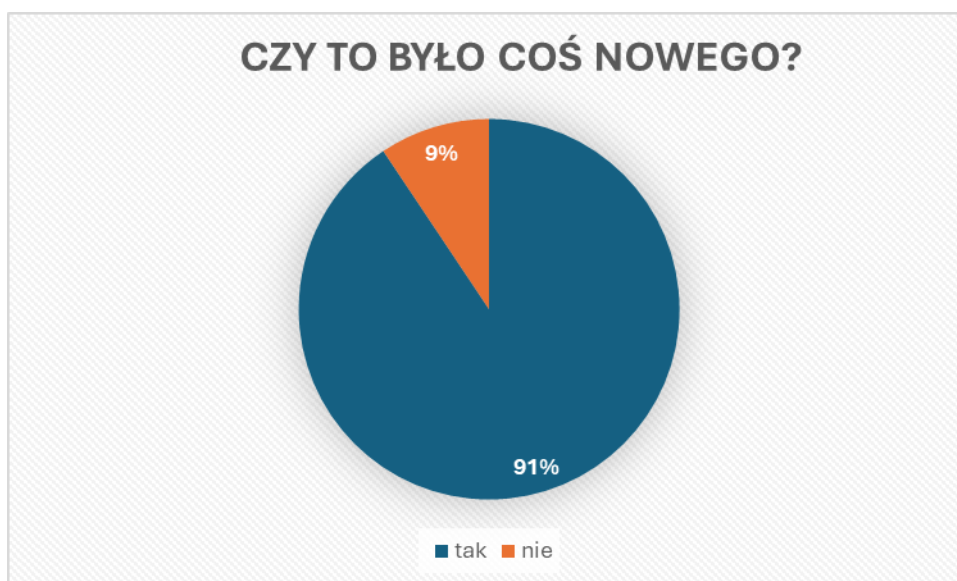
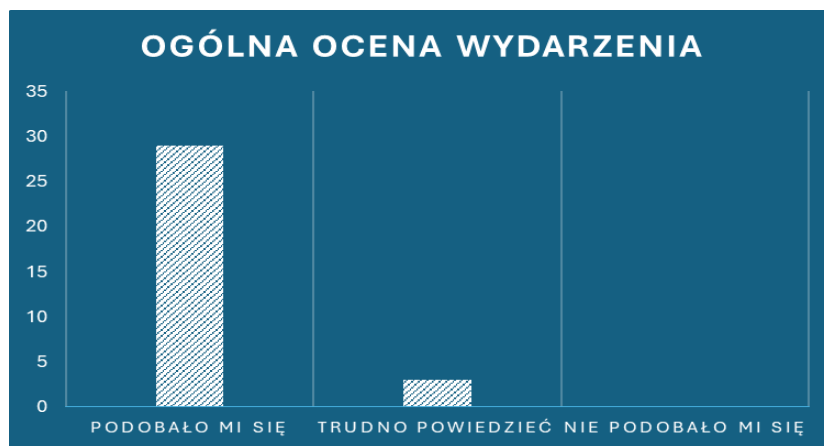
Wielką ciekawość budziło w dzieciach dawne codzienne życie, porównywały je z tym, co dziś, pytały: „jak ubierały się młode dziewczyny”, „czy chodzili na zabawy i jak one wyglądały”, „co robili na randkach”...

Niesamowite, jak dużym zrozumieniem i empatią wobec seniorów wykazywali się uczestnicy – z taktem i szacunkiem dla umykającej pamięci, nieskładnych czasami ze wzruszenia opowieści, zamyślenia się na dłuższą chwilę i zapominania, jakie było pytanie. Kiedy wśród starszych osób pojawiały się trudne wspomnienia dotyczące np. śmierci uczestnicy cierpliwie czekali na dalszy rozwój sytuacji (która w niemal każdym przypadku była chwilowa) lub zadawali pytania „rozluźniające”, delikatnie i z wyczuciem zmieniając temat.

Ostatniego dnia zajęć, po pokazach zostało przeprowadzone spotkanie podsumowujące, zostały przeprowadzone ankiety i rozmowy.

Został wykorzystany kupon ewaluacyjny (Załącznik nr 2). Uczestnikom zostały wytłumaczone zasady wypełniania kuponu. Każdy z uczestników otrzymał papierowy kupon. Na każdej krawędzi kuponu umieszczone było inne pytanie. Na jednym z krótszych boków było pytanie o

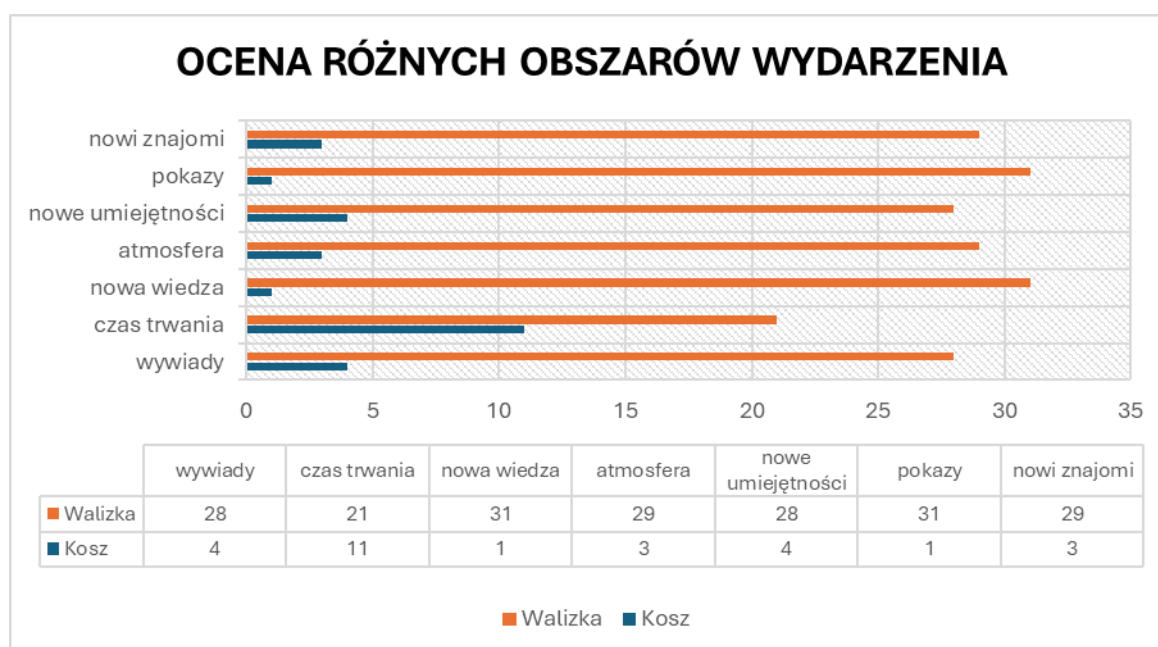
wiek uczestników. Na pozostałych umieszczone były pytania dotyczące opinii na temat wydarzenia. Widzowie udzielali odpowiedzi poprzez przerwanie kartki w odpowiednim miejscu i oddanie jej prowadzącym. Następnie kupony zostały policzone a dane wprowadzane do komputerowego programu, który umożliwił ich analizę (Excel). Wyniki tego badania przedstawiają się następująco:

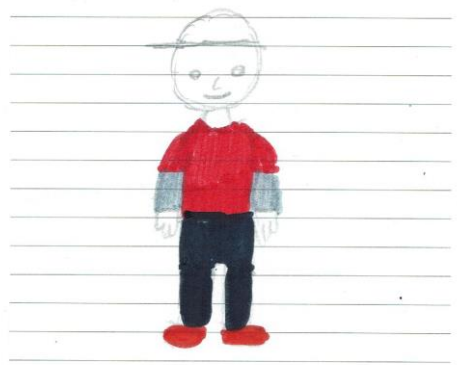

W celu bardziej wnikliwej analizy i sprowokowania do głębszych rozmów wykorzystaliśmy narzędzie ewaluacyjne: walizka i kosz (Załącznik nr 3) oceniającego różne obszary zajęć. Na sali zostały ustawione rekwizyty: symboliczny kosz na śmieci (w naszym przypadku szare pudełko) i walizka (u nas – czapka). Każdy z uczestników otrzymał zestaw karteczek z wypisanymi hasłami dotyczącymi wydarzenia. Uczestnicy musieli rozdysponować swoje karteczki wrzucając je do kosza (ocena danego elementu jest negatywna) lub do walizki (jeśli są zadowoleni).

Wyniki ankiety przedstawiają się następująco:

Uczestnicy wyrażali również swoje zadowolenie przytulając się i dziękując oraz wręczając na zakończenie zajęć prowadzącym upominki, kwiatki i rysunki.

Dziękuję dla pani z fajne zajęcia które były
dobrze zorganizowane i nigdy na nich się
nie nudziłem. MAM NADZIEJĘ ŻE W NASTĘ-
PNYM ROKU TESZ PANI TO ZORGANIZUJE

DZIEKUJE

O zadowoleniu uczestników z zajęć świadczyły też informacje zwrotne od rodziców i opiekunów nieletnich uczestników projektu, m.in. mamy jednej z najmłodszych uczestników - 6-letniej dziewczynki, której tak spodobało się spotkanie z seniorami, albo babci dzieci z rodzinny zastępczej, która podkreślała, jak to wspaniale, że dzieci oprócz tego, że mogą wykazać się swoimi mocnymi stronami to dodatkowo zdobywają nowe umiejętności a co najważniejsze pokonują strach konfrontując się z widzami

Dużo satysfakcji dawało dzieciom na pewno pokonywanie własnych barier (lęku, wstydu, poczucia „ja tego nie umiem”, itp.) i doświadczania pełnej akceptacji ze strony dorosłych, zarówno prowadzących, jak i widzów (rodziców, znajomych, ale także obcych). Przełożyło się to na zaangażowanie w doprecyzowanie szczegółów i zadowolenie z efektów. Innego dnia w grupie grupa zajmującej się konstruowaniem skrzynek starsi uczestnicy sklejali i zbijali skrzynki, młodszy zajmowali się ich obróbką: szlifowaniem, lakierowaniem - niektórzy z nich po raz pierwszy pracowali przy użyciu takich narzędzi, jak młotek, piła, papier ścierny, lakier (bezwonnym, dostosowany do prac dla dzieci). Efekt końcowy wywołał wielkie poruszenie i okrzyki „wow”, a prace uważane wcześniej za nużące - okazały się kluczem do zadowolenia.

Niewielki spadek zaangażowania wystąpił właśnie w takich sytuacjach trudnych emocjonalnie, nowych, związanych z przekraczaniem jakiś własnych barier – poczucia wartości, nieśmiałości, niepewności i lęku przed tym, co powiedzą inni, czy to co mówię jest ważne, czy dobrze mówię, nigdy nie pracowałem/ałam w ten sposób, nie umiem tego, itp. (głównie w trakcie prowadzenia wywiadów i pierwszej próby pisania scenariuszy etiud). Ale i tak było to zaangażowanie na 5, w skali od 1 do 6, gdzie 6 oznaczało stopień zaangażowania jako „zdecydowanie tak”.

O powodzeniu projektu „Moi mili” świadczą padające często słowa uznania kierowane do „opowiadających” historię dzieci i prowadzących obecnych podczas pokazów, dyskusje w

tworzących się grupach – o dawnych zabawach, piosenkach ludowych, różnych sposobach spędzania wolnego czasu dziś, a kiedyś... ludzie bardziej lub mniej znajomi, starsi czy młodszy – wymieniali się uwagami, wspomnieniami, refleksjami. Mogę pokusić się o stwierdzenie, że w tym społecznym i międzypokoleniowym tyglu poczuł, że są we właściwym miejscu.

DOPASOWANIE DO POTRZEB I OCZEKIWAŃ

Zaproponowane w projekcie działania uwzględniały potrzeby docelowych grup odbiorców. Przeprowadzona na etapie tworzenia projektu analiza potrzeb kulturalnych mieszkańców gminy Miłki, wykazała, iż ze względu na położenie i sytuację ekonomiczną mieszkańcy gminy mają utrudniony dostęp do kultury. Dotyczy to wszystkich mieszkańców gminy, zarówno dzieci i młodzieży szkolnej, jak i dorosłych oraz seniorów. W ośrodku kultury, który połączony jest z biblioteką nie realizuje się działań z zakresu edukacji kulturalnej. W projekcie wzięły udział dzieci i młodzież z małych miejscowości, które ze względu na odległość, obowiązki domowe (inne niż w mieście) niejednokrotnie nie mają możliwości korzystania z dodatkowych zajęć organizowanych przez Ośrodek Kultury w Miłkach. Pracujący dorośli którzy tak, jak wskazują ogólnopolskie badania nie korzystają z oferty kulturalnej głównie ze względu na sytuację ekonomiczną (o czym opowiadali nam również rodzice uczestników warsztatów: "Wyjazd do kina z dwójką czy trójką dzieci to dla nas średnio koszt 250 zł, a o teatrze to nawet nie myślimy, bo najbliższy jest w Olsztynie"). Sytuacja ekonomiczna jest ściśle powiązana z sytuacją rodzinną; w większości rodziny z dwójką i więcej dzieci. W większości mieszkańcy gminy Miłki są związani z rolnictwem czy typowymi pracami gospodarskimi co również sprawia, że rodzaj prac jest nieco inny niż w gospodarstwach typowo miejskich i wymaga niemal ciągłego zaangażowania.

Wnioski płynące z ogólnopolskiego projektu badawczego zrealizowanego przez Związek Miast Polskich: "Po co seniorom kultura? Badania kulturalnych aktywności osób starszych" wskazują jako problem na skalę ogólnopolską - „nieuczestniczenie” w kulturze osób w wieku 60+. Powodem - również w przypadku najstarszych mieszkańców Gminy Miłki - najczęściej są: sytuacja ekonomiczna, samowyluczenie (obawa, że "nie zrozumie się współczesnej sztuki"), miejsce zamieszkania (dotyczy mieszkańców małych miejscowości), ale także choroba, narastająca bezradność w codziennym funkcjonowaniu, wynikająca z wieku, choroby, niepełnosprawności (Raport nt. edukacji kulturalnej przygotowany na Kongres Kultury Polskiej w 2009 r. przez Barbarę Fatygę, Jacka Nowińskiego Tomasza Kukołowicza *"Odbiorcy przekazów edukacyjnych: typologia środowisk kulturalnych"*). Iwona Owińska natomiast, pisząc o stylach życia współczesnych Polaków zauważa, iż głównym obszarem aktywności osób starych w Polsce są: rodzina, telewizja, Kościół. Starzy ludzie są zamykani/lub sami się zamykają w sferze domowo - rodzinnej m.in. ze względu na brak konkretnych wzorów aktywnego życia na

emeryturze. (Owińska, 2008). "W/w raport powołując się na wypowiedzi badanych wskazuje także, że na wsiach jedyną formą uczestnictwa w kulturze jest udział w festynach i imprezach plenerowych, wpisujących się raczej w pojęcie "rozrywki" niż kultury, a z pewnością niewpisujący się w działania z zakresu edukacji kulturalnej.

Wszystkie podejmowane w ramach projektu działania miały na celu integrację społeczną i międzypokoleniową zarówno uczestników zadania, jak i odbiorców pośrednich – osób "przypadkowych", przechodniów, turystów, obserwatorów.

Realizacja zadania w okresie wakacyjnym miała na celu umożliwienie dzieciom skorzystanie z oferty proponowanej przez Fundację ależ-Gustawie! Jak się okazało – z jednej strony było to słuszne założenie. Z drugiej natomiast – właśnie sezon wakacyjny i związane z nim wyjazdy rodzinne, turystyczne i inne wprowadziły na początku małe zamieszanie frekwencyjne, szybko opanowane i skutecznie wykorzystane na korzyść działań projektowych, zgodnych z harmonogramem.

Dzieci i młodzież miały możliwość aktywnego uczestnictwa w kulturze oraz samodzielnego i twórczego działania artystycznego – mało tego! – uczestnicy stali się inicjatorami kluczowych działań projektu: opracowali scenariusze etiud teatralnych, decydowali o kształcie artystycznym Parkatoników czy lokalizacji pokazów. Na początku nieśmiało, z każdym dniem coraz pewniej, z większą uważnością na innych, ale i swobodą „sceniczną” przeprowadzali rozmowy z seniorami, zachęcali nie zawsze znajomych przechodniów do obejrzenia Parkatoników: nałożenia słuchawek i wsłuchania się w ich opowieść. Z szacunkiem i ciekawością dla każdego wieku, doświadczeń dorosłych i seniorów, ale także akceptacją swoich niewielkich doświadczeń życiowych. Ogromną wartością spotkań z seniorami była refleksja młodych uczestników nad trudami i radościami życia, podziw i delikatna zazdrość dla „przygód”, które przeżyli seniorzy, dostrzeganie w ludziach ich pasji, marzeń, potrzeb – zwłaszcza tych niezależnych od wieku, narodowości, płci, wykształcenia, doświadczeń: potrzeby miłości, przyjaźni, bliskości z drugim człowiekiem, akceptacji, troski, bycia ważnym i potrzebnym.

Poza tym dzięki udziałowi w projekcie i proponowanych w jego ramach twórczym warsztatom "które w swoim zamierzeniu integrują w polu sztuki zarówno artystów, twórców profesjonalnych i młodych amatorów" - zgodnie z treścią Listu intencyjnego ministrów KiDN oraz EN z marca 2008, otworzyła się naszym zdaniem „szansa na to, że w przyszłości zyskamy świadomych uczestników kultury, w których w młodości ktoś rozbudził zainteresowanie sztuką”. Zgodnie z myślą przedstawioną raporcie z badań Związku Miast Polskich: „Po co seniorom kultura? Badania kulturalnych aktywności osób starszych”: *„Edukację kulturalną seniorów – zaczynamy od dzieci. Aktywny i związany z kulturą styl spędzania wolnego czasu*

jest naturalną konsekwencją czasów przeszłych, lat młodości badanych, nabytych wzorców, postaw i wykształconych nawyków. Paradoksalnie by osiągnąć spodziewane efekty u osób w starszym wieku należy przywiązać dużą rolę do procesu edukacji kulturalnej na wczesnym etapie życia."

A zatem udało się zaspokoić potrzebę uczestniczenia w życiu społecznym i kulturalnym różnych grup społecznych gminy Miłki: dzieci i młodzieży w wieku szkolnym, dorosłych mieszkańców w tzw. wieku produkcyjnym oraz seniorów w wieku 60+. Spotkać na chwilę różne pokolenia i doprowadzić do dialogu, którego efektem artystycznym stały się Parkatoniki, można powiedzieć – mobilne teatralne łączniki międzypokoleniowe.

Projekt „Moi mili” pokazał, jak wielka jest potrzeba uczestniczenia człowieka w życiu kulturalnym i ogólnie – w życiu społecznym, w pielęgnowaniu wrażliwości, kształtowaniu postaw opartych na wartościach humanistycznych. I jak ważne jest docieranie z działaniami kulturalno-edukacyjnymi tam, gdzie dostęp do nich jest z różnych powodów utrudniony.

METODY PRACY:

Realizacja głównych zadań projektu zakładała wykorzystanie sprawdzonych aktywnych metod pracy, takich jak np.: działania twórcze, dyskusja, burza mózgów, wywiad bezpośredni, dialog, drama, improwizacja, storytelling. Tylko dzięki temu możliwe stało się zrealizowanie takich celów, jak np. rozwijanie kompetencji społecznych, kreatywności i umiejętności twórczego myślenia dzieci i młodzieży, zwiększenie zainteresowania sztuką niejako na "ich podwórku" i pokazanie, że sztuka może być czymś atrakcyjnym dla człowieka w każdym wieku, otwarcie na świat i zwiększenie wrażliwości poprzez pokazanie dzieciom innego sposobu myślenia, z perspektywy człowieka doświadczonego, czasami schorowanego i bezradnego w codziennym życiu, wyjście poza utarte schematy myślenia "małomiasteczkowego", uwrażliwienie na sztukę i uznanie jej za stały, nieodzowny element życia, ale także pokazanie jak poprzez „zabawę w teatr” mogą nawiązywać relacje z osobami w różnym wieku i z różnymi doświadczeniami życiowymi, jaki mogą wpływać na integrację społeczną i międzypokoleniową, ale także rozwijać swój potencjał osobisty, poprzez nabywanie ważnych umiejętności psychospołecznych, takich jak np. radzenie sobie z emocjami, osvajanie lęki, budowanie poczucia wartości i wpływu na rzeczywistość.

Wybrane zdjęcia z działań projektowych:

Fotorelacja na bieżąco pojawiała się na portalu społecznościowym (Facebook) Fundacji - ależ Gustawie! oraz partnera projektu – Ośrodka Kultury w Miłkach.

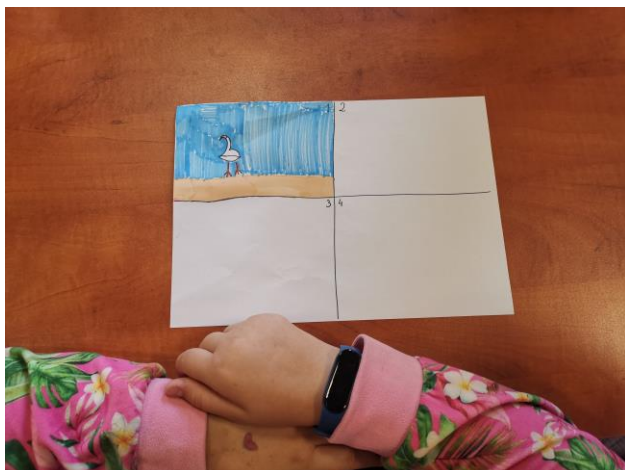
Album: warsztaty

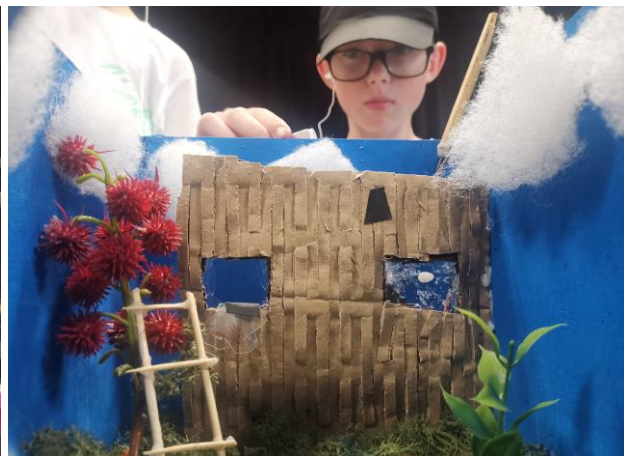
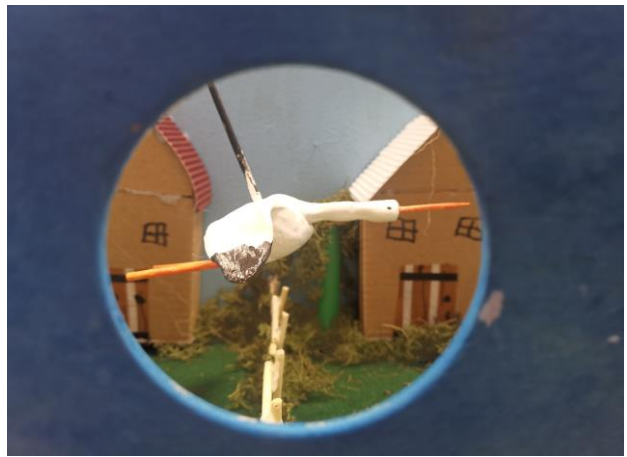
Album: wywiady

Album: warsztaty (tworzenie scenariuszy, projekty lalek, majsterkowanie...)

Album: gotowe Parkatoniki

Album: premiera

Album: pokazy w przestrzeni publicznej

Album: pokazy u seniorów

WPLYW PROJEKTU:

Udział w projekcie jeszcze bardziej nas zintegrował. Zwiększył wrażliwość na świat i siebie, poszerzył wiedzę o człowieku małym i większym, jego potrzebach w obszarach kultury. Ale przede wszystkim utwierdził w przekonaniu, że naprawdę warto robić to, co robimy! Reakcje uczestników projektu - dzieci, młodzieży, odwiedzanych seniorów, ale i uczestniczących w pokazach dorosłych mieszkańców Gminy Miłki, zwykłych przechodniów, którzy z obserwatorów nagle stawali się współtwórcami niesamowitej atmosfery sztuki ich - ich radość w byciu razem, ciekawość nowych twórczych działań, otwieranie się na czerpanie z międzypokoleniowej różnorodności doświadczeń, potrzeb i oczekiwań – pogłębiają nasze poczucie odpowiedzialności za to, co robimy i jaki wpływ wywieramy na innych. To inspiruje i popycha ku nowym...projektom, zadaniom, spotkaniom.

Dla wszystkich uczestników projektu – dzieci, młodzieży, dorosłych i seniorów był to pierwszy kontakt z taką formą teatru – Parkatonikiem, teatralną skrzynką – pełną, jak się okazało radości, ale i wzruszeń. Mini spektakle stworzone przez dzieci i młodzież przedstawiają ich interpretację historii wyłonionych w trakcie spotkań ze starszymi mieszkańcami. Są ich formą dialogu ze światem. A promują takie wartości jak szacunek dla każdego bez względu na wiek, akceptację różnorodności, ciekawość świata, świadomość wagi pielęgnowania tradycji i pamięci historii.

WNIOSKI:

Warto naszym zdaniem:

- ✓ wrócić do dzieci i mieszkańców z kolejną propozycją kulturalną, zaoferować im jeszcze inny rodzaj teatru, poszerzyć spektrum doznań i umiejętności,
- ✓ kontynuować teatralne spotkania z dziećmi, dorosłymi i najstarszymi mieszkańcami miejscowościach o utrudnionym dostępie do kultury,
- ✓ umożliwiać ludziom, bez względu na wiek, udział w kulturze poprzez tworzenie im możliwości twórczego wyrażania siebie, własnych refleksji i postrzegania rzeczywistości,
- ✓ tworzyć nowe projekty kulturalne angażujące i integrujące społecznie i międzypokoleniowe, uwrażliwiające na drugiego człowieka, przyrodę i świat, tradycje ludowe i in.; podnoszące samoświadomość wartości i emocji, kształtujące silnego wewnątrznie, dobrego i sprawczego na co dzień człowieka,
- ✓ rozwijać się i usprawniać umiejętności pracy z innymi poprzez działania twórcze.

Fundacja – ależ Gustawie! pragnie podziękować wszystkim uczestnikom projektu:
dzieciom i młodzieży i ich rodzicom,
seniorom,
wspaniałym mieszkańcom Gminy Miłki,
Ośrodkowi Kultury w Miłkach,
w szczególności Pani Dyrektor Justynie Zakrzewskiej, pracowniczkom OK Miłki: Dominice
Danilewicz, Justynie Antoniuk,
Pani Wójt Gminy Miłki Barbarze Mazurczyk
i wszystkim, którzy przyszli, oglądali, rozmawiali, inspirowali, zapraszali innych i sprawili, że
TA przygoda była taka piękna...

Dziękujemy!

Załącznik nr 1– Metryczka obserwacji o dla prowadzących zajęcia

METRYCZKA OBSERWACJI

Data obserwacji:	Miejsce:	Nazwa wydarzenia:

OPIS ZAJEĆ:

Ile osób uczestniczyło w wydarzeniu:

Krótką charakterystyka uczestników:

--

Opisz, co działo się w trakcie zajęć (skrótowo, faktograficznie, chronologicznie, w punktach):

--

ODBIÓR ZAJEĆ PRZEZ UCZESTNIKÓW

6 5 4 3 2 1

Czy zajęcia podobały się uczestnikom? zdecydowanie tak zdecydowanie nie

Czy uczestnicy byli aktywni?

(zabierali głos, zadawali pytania,
angażowali się w zadania)

zdecydowanie tak

zdecydowanie nie

UWAGI OBSERWATORA:

--

Załącznik nr 2 – Kupon ewaluacyjny

| | | | | | | | | | | | |
 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19
 Ile masz lat ?

----- dziewczyna

Moi MiLi

----- chłopak

Czy to było coś nowego?

Tak

Nie

Czy chciał(-abyś wziąć udział w podobnym wydarzeniu?

Tak

Nie

Podobało mi się -----

Trudno powiedzieć -----

Nie podobało mi się -----

Załącznik nr 3 – Kosz i walizka

Prowadzący	Atmosfera
Gry/zabawy	Nowa wiedza
Nowe umiejętności	Nowi znajomi
Czas trwania	Organizacja
Wywiady	Pokazy

Załącznik nr 4 – Dyplom dla uczestników

